MEDITAȚII inocente...

„Cu riscul de a fi catalogat ca puțin inoportun, și prin bunăvoința dumitale, încerc pe această cale să supun forurilor în drept o propunere ce mi se pare interesantă din multe puncte de vedere. (Și acceptată cu entuziasm de niște cunoștințe feminine, nu zîmbi prea malițios, maestre, sînt persoane extrem de onorabile și depășite ca vîrstă.) Ca să fiu sincer, nu cam știu cum să-ncep... eh, dac-aș fi știut în viață cum să încep anumite lucruri! Că de sfîrșit prost, s-au sfîrșit cu toatele, în majoritatea cazurilor... Asta-i situația, n-am de ce mă plînge, am surmontat eu și clipe mai grele, scăpînd odată din fel și fel de viclene urechi de ace în care mă vir numai din pricina unei sincerități ecrazante, cauzatoare a nenumărate feste. (Mă refer la data cînd i-am mărturisit actorului Colea Răutu că n-am frecventat niciodată Giuleștii — deși acolo a jucat Andrei Rădulescu, care ți-e și rudă — sau la data mai recentă cînd, fără să-mi asigur spatele, așa cum o fac obișnuit și din reflex, am declarat unui amic că remarcabilele rezultate obținute la hochei, în grupa B, se datoresc, poate, unei practicări ceva mai îndelungate în tinerețe a sublimei țurci străbune... și-n spate, cu pieptul bombat și nările răsfrînte mă asculta, cine? După priviri, țigările Camel și servieta de „deplasare", bănuiesc că era unul din consemnatorii entuziaști și neiscăliți ai pasionantului (așa scria în gazeta bucureșteană de mare tiraj), ai spectaculosului meci de hochei — adaugă, te rog: pe gheață — România — Iugoslavia, soldat cu acel memorabil pentru noi și peste veacuri, 4—3.)

...Formidabil lucru creierul ăsta omenesc... cum asociază el nenumărate idei: uite, m-a furat condeiul și n-a fost în zadar, fiindcă propunerea mea chiar la hochei se referă. Am făcut un ocoliș cam mare pînă să ajung la ea, dar a meritat, mi-a dat, cum s-ar spune, un suflu de impulsie cerebral-asociativă. În fine, iată despre ce-i vorba:

O tradiție, împămîntenită în oricare din țările patinatoare ale acestui fermecător glob pămîntesc, oferă, la hochei, pucurile scăpate peste mantinelă, spectatorului care le-a cules. În ce constă propunerea mea? Propunerea mea constă în a oferi spectatorului care l-a primit în brațe, pe hocheistul zvîrlit la o învălmășeală permisă peste mantinelă. Mă gîndesc că e o întregire binevenită, necesară, a vechii tradiții, cea cu pucul. Bineînțeles, jucătorul sărit peste mantinelă va fi păstrat de spectator pînă la viitorul campionat mondial, intrînd exclusiv în sarcina spectatorului să cazeze, hrănească și distreze la un mod cît mai plăcut, într-un cuvînt, să se ocupe cu rafinament de trofeul lui ocazional... ce zici, merge? M-am mai gîndit și la un mic regulament cvasi sportiv, care știi, să nu dea loc la abuzuri, la neînțelegeri, pricepi că se pot întîmpla și astfel de chestii — și atunci totul să fie lămurit, să fie fair-play. Adică, înțeleg să-l păstrezi pe acest jucător în bune condiții, deci: primo, l-ai primit în brațe cu 87,97 sau 107 kilograme, îl restitui clubului de bază și națiunii sale cu 87,97 sau 107 kilograme. Oh, dacă-l restitui îngrășat, se poate, da' numai cu acte justificative. E oprit să se restituie un jucător desgrășat; secundo, pe timpul șederii sale, jucătorului-cadou să i se arate Valea Prahovei, castelul Peleș și „Șura Dacilor" de la Poiana Brașov, ca să admire pe frumoșii ospătari daci; să i se mai arate gropile lăsate în părăsire din Sinaia, unde urma să se construiască patinoarul construit la București, dar la Sinaia gropile au rămas, deoarece campionatul trece, gropile rămîn — și neapărat să fie dus la Eforie, să admire și acolo niște nobili ospătari romani, de asemenea nu strică un tur de orizont prin deliciosul Costinești; terțio, să mănînce bucătărie strict românească, de preferință la Athénée, unde va rămîne precis extaziat de bucatele autohtone: supe strecurate franțuzești, ciorbe à la greque, sosuri englezești, salade à la russe și orientale, etc., plus băuturile gen Campari, whisky Haig sau gin-fizz; quator, primitor și oferit să ducă o viață într-ajutătoare, în nici un caz oferitul să nu fie obligat la prestarea unor corvezi sau alte munci incompatibile cu educația lui. Ei, n-am să ți le-nșir chiar pe toate, ar mai fi cazul în care jucătorul e primit în brațe de sexul opus, de un minor (ă), de un director adjunct, de un inginer șef, de un mizantrop sau de un poet, în scrisoarea viitoare vom vorbi mai pe larg... e cazul să alcătuiesc un program? Socot că mă-nscriu în aria generală a cunoașterii reciproce dintre sportivii de diverse părți ale lumii. T."

...Ce să-ți spun, nea Teniță? Știu și eu... mai scrie-mi, ideea e de talia matale, curajoasă, generoasă... dacă pot pentru ca să mă exprim astfel, numai s-o înțeleagă și alții, aici e aici. Oricum, spor la treabă.

Al. STRUȚEANU

UVERTURĂ LA CLUJ

(Urmare din pag. 1)

în prima parte a reprizei secunde.

Fără a ne mai referi la șuturile de la distanță, foarte periculoase, ale noului introdus, să notăm doar faza-gol, din min. 55: primind o pasă, la aproximativ 25 m de poarta oaspeților, Bungău a prelungit rapid balonul, în adîncime, lui Munteanu, care, complet nemarcat la marginea careului mare, a șutat pe jos, decisiv, în stînga lui Oprea. După gol, acționînd cu o mai mare dezinvoltură, „U" a mai păstrat un timp inițiativa de partea sa, reușind unele faze de efect, dar numai pînă în zona de finalizare. Gazdele se jucau parcă cu situațiile de gol și, sigur, după cum se va vedea, și cu propria soartă.

De partea cealaltă, fotbaliștii craioveni au venit la Cluj cu intenția nedisimulată de a juca pentru... „X"-ul lui Oblemenco, în care scop au manevrat în consecință: debutantul Donose, un junior, a fost retras undeva pe stînga, la mijlocul terenului, Ivan s-a repliat de regulă

pînă în fața fundașilor centrali, pentru a-i crea lui Bitlan (îndeosebi) și lui Țană posibilitatea să „acopere" la nevoie. Așa au jucat cu succes băieții lui Coidum, pînă ce a căzut golul lui Munteanu. Apoi, încetul cu încetul, au ieșit și ei la joc, tot mai curajos, în dorința de a restabili echilibrul pe tabela de marcaj. Și cine îndrăznește... reușește! În min. 75, Martinovici, demarcat pe aripa stîngă, a centrat înalt în careu; pe traiectoria mingii, dar cu spatele la poartă, s-a aflat jucătorul de rezervă Dașcu (abia introdus în teren) care cu o intuiție și cu o execuție tehnică de vechi titular, a fixat balonul în plasă, printr-o „foarfecă" de toată frumusețea.

Nu era prea tîrziu pentru o nouă replică a lui „U", dar — pînă la ultimul fluier de arbitru — studenții n-au mai găsit resursele psihice necesare.

Apropo de arbitru, căruia îi sîntem datori o explicație: i-am scăzut cîte o stea la fiecare 11 m (unul mai clar decît altul) pe care nu a avut, se pare, curajul să le acorde.

„U" CLUJ — UNIVERSITATEA CRAIOVA 1—1 (0—0)

Stadion-Municipal; teren alunecos; timp înnourat, ploaie măruntă, cu intermitență; spectatori — aproximativ 20 000.

Au marcat: Munteanu (min. 55), respectiv Dașcu (75).

„U" CLUJ: Moldovan 7 — Crețu 6, Pexa 6, Solomon 7, Cîmpeanu 6, Anca 5, Oprea 5, Uifăleanu 6 (min. 46 — Bungău 8), Munteanu 6, Adam 6, Barbu 5.

UNIVERSITATEA CRAIOVA: Oprea 7 — Niculescu 8, Țană 7, Bitlan 8, Velea 7, Strîmbeanu 7, Ivan 7, Martinovici 6, Niță 5, Oblemenco 7, Donose 6 (min. 60 — Dașcu 8).

A arbitrat Vasile Dumitrescu ★★★, ajutat la linie de V. Toma și A. Münich, toți din București.

Trofeul Petschowschi (pentru public): 8

La tineret-rezerve: „U" Cluj — Universitatea Craiova 1—0 (1—0).

DRAW-ul, MINUT CU MINUT...

În primul minut de joc o combinație pe triunghiul Oprea-Barbu-Adam se încheie cu un șut „de probă", fără probleme pentru portarul craiovean.

Trei minute mai tîrziu, Adam, înfipt pe linia de corner, servește o minge pe tavă lui Barbu, care șutează spre poartă, dar de undeva un picior deviază traiectoria mingii, expediind-o în corner.

Iureșul clujean continuă. Se îmbogățesc secvențele în perimetrul porții apărată de Oprea. Uifăleanu (min. 6) șutează la poartă, după o centrare impecabilă, Oprea ratează intervenția, dar Barbu — cu latul — trimite peste poarta goală.

Și iată o primă breșă în apărarea clujeană, la o bîlbîială a lui Pexa (min. 9): Oblemenco însă, neavînd reglat tirul și surprins de... cadoul lui Pexa, trimite pe lîngă poartă. Urmează o nouă infiltrare a lui Oblemenco (min. 11), dar Moldoveanu blochează la picioarele sale. Acesta a fost „micul aperitiv" al înaintașilor craioveni.

A urmat joc de espectativă. Apoi, iarăși asaltul porții craiovene din partea clujenilor, fără însă să existe vreo scînteie de claritate. Pe rînd, ocaziile la poarta echipei oaspete sînt ratate de Munteanu (min. 17), Uifăleanu (19), Barbu (20), Oprea (23), Adam (27) și din nou Barbu (31). În min. 42 era cît p-aci să se întîmple neprevăzutul, dar nu la poarta oaspeților, ci în spațiul de joc clujean: un stadion întreg a văzut un fault clar, în careu, asupra lui Oblemenco. Numai că arbitrul V. Dumitrescu a închis ochii. De fapt, el a mai închis ochii încă o dată, parcă pentru a egala scorul deciziilor greșite, neacordînd un penalti în favoarea clujenilor, la un fault evident comis asupra lui Adam în min. 53.

Min. 55: o aruncare de la tușă a lui Cîmpeanu îl găsește pe Bungău în duel cu nu mai puțin de trei apărători adverși. Mingea ricoșează la Munteanu care, de la 16 m, șutează sec, pe jos în colțul sting al porții lui Oprea: 1—0 pentru „U" Cluj.

În minutul următor clujeanul Oprea șutează din interiorul careului, însă tizul său craiovean reușește să rețină.

Apoi a intervenit pe genericul filmului automulțumirea echipei gazdă. Cu o excepție, șutul violent al lui Bungău (min. 73), reținut cu dificultate de Oprea. În rest, joc înghesuit în fața careului craiovean.

De partea cealaltă, oaspeții au început o țesătură de faze, căutind egalarea, pe care o realizează în min. 75 prin Dașcu, printr-o foarfecă splendidă, pe spate, după o pasă primită de la Martinovici.

Dușul a fost foarte rece pentru clujeni, iar revenirea lor tardivă, lipsită de clarviziune. Cîteva șuturi anemice vor puncta finalul întîlnirii, avîndu-l drept autor pe Bungău (min. 81 și 87). O fază ceva mai dinamică se înregistrează în min. 88, cînd Adam șutează din careu, mingea se izbește de Oprea, sare în bară, apoi ricoșează în teren și este degajată. A fost ultima speranță...

Victor MOREA

LOTO • PRONOSPORT

CIȘTIGATORII CELOR 100 EXCURSII LA MOSCOVA — LENINGRAD ATRIBUITE LA CONCURSUL EXCEPȚIONAL PRONOEXPRES DIN 22 FEBRUARIE 1970

1. Bora Petre — Craiova; 2. Tănăsescu Ion — com. Blejoi jud. Prahova; 3. Pioara Dumitru — Ploiești; 4. Pantoiu Nicolae — com. Lipănești jud. Prahova; 5. Bilet colectiv nr. 104389 din București; 6. Iana T. Ion — com. Paraschia jud. Teleorman; 7. Badea Clement — Năsăud; 8. Tudor Vasile — Buzău; 9. Bilet colectiv nr. 80917 din Piatra Neamț; 10. Cnitel Moise — București; 11. Popa Ioan — Deva; 12. Bilet colectiv nr. 114912 din Pitești; 13. Popescu Aurelian — Brăila; 14. Tamaș Antal — com. Turia jud. Covasna; 15. Horga Gheorghe — com. Alexeni jud. Ilfov; 16. Știucă Gheorghe — Tg. Jiu; 17. Albulescu Dumitru — Timișoara; 18. Birola Constantin — București; 19. Barbu Traian — com. Creangă jud. Neamț; 20. Vass Daniel — Cluj; 21. Ghergheșan Ion — Arad; 22. Caragea Horia — București. (Continuare în numărul de marți).

Rapid — Politehnica Iași (tineret-rezerve)

Azi, de la ora 9,30, stadionul Giulești va găzdui partida echipelor de tineret-rezerve ale cluburilor Rapid și Politehnica.

ÎN EXCLUSIVITATE PENTRU SPORTUL

BENVENUTI un artist al ringului

4 ● Cînd alții abia învață să-și lege mănușile ● Caneo nu și-a dorit un „elev" mai bun ● Un rezultat controversat: înfrîngerea în fața lui Lufti ● Nino dă impuls televiziunii italiene

Viața pugilistică a lui Nino a luat o altă întorsătură, o dată cu apariția lui Toni Caneo, antrenorul care și-a făcut din tînărul istrian un scop al vieții sale, care l-a înzestrat cu o tehnică de mare rafinament. Iată ce spune Caneo despre elevul său: „Benvenuti mi-a fost încredințat în stare aproape... brută. Un copil, poate ceva mai mult decît un copil, dar dotat cu un talent pugilistic atît de dezvoltat, atît de evident încît nu se putea să nu ajungă ceva. Mi-am dat imediat seama de acest lucru și am căutat să-i transmit tot ceea ce știam. A mers extraordinar. I-au fost de-ajuns șapte întîlniri (N.A. cele de care aminteam, susținute în anul 1954), pentru a obține titlul de campion „novice" al Italiei. Este suficient acest amănunt pentru a spune cît valora Benvenuti, încă de la începuturile carierei lui. Ca să atingă acest nivel, alți pugiliști au fost nevoiți să susțină zeci și zeci de meciuri. Lui Nino nu i-au trebuit decît șapte. Cum aș fi putut să nu-mi dau seama că e un mare talent? După șapte întîlniri, un pugilist nici nu știe să-și lege bine mănușile... Nino a devenit atît de ușor campion italian la începători, de parcă ar fi făcut o plimbare".

— Lăsînd la o parte talentul, cum era Benvenuti ca sportiv, ca om? Era ascultător, pasionat, perseverent în pregătire, sever cu el însuși în viața extrasportivă?

— Mai încape îndoială? Dacă n-ar fi avut toate aceste calități, n-ar fi ajuns atît de sus. Nu e un secret dacă spun că, poate, nici un alt sport nu-ți pretinde atîtea sacrificii ca boxul. Sacrificii și iar sacrificii. Cine își dă seama că nu poate să se dedice cu totul boxului ar face mai bine să renunțe. Chiar dacă este vorba de un mare talent, ca în cazul lui Benvenuti. Poți fi formidabil, dar dacă-ți lipsește acel spirit de sacrificiu pe care l-a avut Nino, este mai bine să te desfaci din mrejele cîtorva satisfacții sau succese pe ring.

Avîndu-l pe Caneo în colțul ringului, Benvenuti a urcat între corzi de 16 ori în 1955. De fiecare dată a coborît victorios: de 6 ori înainte de limită, de 10 ori la puncte. În luna februarie, un început de bun augur: Benvenuti a cîștigat, la Udine, titlul de campion regional al Veneției. Apoi a fost supus, cu succes, unei selecții preolimpice, la Comerio, în Lombardia, învingîndu-l la puncte pe un experimentat pretendent: Geotto. În continuare, a luat parte la un turneu de selecție pentru echipa națională. Și aici a terminat învingător în toate cele patru meciuri susținute pe ringul de la Foro Italico din Roma. Învinșii săi au fost: Sila, Paris, Furio, Malcarne care au activat apoi, cu mai mult sau mai puțin succes, ca profesioniști. În sfîrșit, pentru a încheia o mică polemică iscată la Comerio, unde i se pusese la îndoială victoria obținută în fața lui Geotto, Nino a acceptat să-l întîlnească din nou pe acesta, către sfîrșitul anului. Geotto a fost făcut k.o. tehnic în repriza a treia, așa că episodul care umbrea oarecum palmaresul lui Benvenuti era definitiv clarificat.

Simpatica figură a lui Nino i-a atras mai mult pe italieni spre micul ecran, accelerînd, astfel, dezvoltarea televiziunii pe peninsulă

Pînă în anul 1955 Benvenuti a susținut, în total, 23 de meciuri. Bilanțul: 23 de victorii, una mai convingătoare decît alta. Ce și-ar fi putut dori mai mult?

Dacă anii 1954 și 1955 au scos la iveală posibilitățile lui Nino Benvenuti pe plan intern, următoarele două stagiuni (1956 și 1957) l-au consacrat și pe plan internațional, chiar dacă, la jumătatea lui 1957, Benvenuti avea să sufere singura lui înfrîngere din cariera de amator. Aceasta s-a întîmplat la Ankara, în ziua de 3 iulie, în întîlnirea cu turcul Lufti, cu ocazia unui meci Turcia — Italia.

Acest rezultat — repet, unicul negativ din epoca de amator — a fost obiectul unor aprinse controverse. Unii au susținut că deși verdictul a fost favorabil pugilistului turc, Nino a dominat în mod clar, chiar cu autoritate, întîlnirea. Alții, afirmă că judecătorii înclinau spre o decizie de „non combat" pe care au transformat-o într-o victorie a turcului din cauza violentelor proteste ale publicului prezent la această reuniune.

Aceasta a fost, așadar, singura pată în strălucitoarea serie de succese pe care Benvenuti le-a colecționat în decursul celor doi ani amintiți.

În acea perioadă, Nino a susținut 40 de întîlniri: 19 în 1956, soldate cu 18 victorii și o înfrîngere, iar în anul următor 21, soldate cu tot atîtea succese. Și cred că merită să amintim din acest șirag de victorii pe cele care au avut un răsunet mai mare, fie pe ringurile italiene, fie pe cele ale Europei.

Campion regional la 18 ianuarie 1956, campion al Italiei peste două luni, la Parma, unde și-a adjudecat titlul cu prețul a patru victorii, învingător în primele lui patru întîlniri susținute în compania unor pugiliști străini (iugoslavul Popovici, austriacul Wentzel, francezul Schepper și turcul Ojsar). Benvenuti își vede steaua de boxer strălucind din ce în ce mai puternic pînă și pe firmamentul internațional. El a confirmat, în continuare, speranțele puse în el, cucerind cu multă ușurință titlul de campion al țării în 1957, la Bologna, unde a dispus, în finală, de sardul Fiore (devenit și el, ulterior, unul dintre cei mai buni profesioniști italieni la categoria respectivă) și impunîndu-se categoric atenției publicului italian și de pe continent datorită ușurinței cu care a reușit să-și întreacă toți adversarii întîlniți în cadrul campionatelor europene desfășurate la Praga.

Era epoca în care televiziunea făcea timid primii pași spre masa publicului italian. Ei bine, nu-i de loc exagerat să spunem că Nino Benvenuti a avut un rol hotărîtor în difuzarea noului mijloc de informații. În scurt timp, Benvenuti a devenit leit-motivul discuțiilor noastre, ale tuturor. El plăcea sportivilor pentru arta sa pugilistică, plăcea și nesportivilor pentru generozitatea sa, pentru simpatia pe care o degaja, plăcea tinerelor telespectatoare pentru ciuful lui zburlit... Dar, mai ales, plăcea unor conducători de „grajduri" profesioniste, care își dădeau seama că tînărul campion are stofă de mare pugilist.

Cît despre Benvenuti, vîlva care se făcea în jurul lui îl lăsa cu totul indiferent. Nu începuse să-și dea aere și continua să-și vadă de antrenamente cu o sîrguință de elev cuminte și conștiincios.

— În acești doi ani, a reușit vreun boxer să te pună în fața unor probleme mai spinoase, pe ring? — l-am întrebat.

— Pot spune, cu toată sinceritatea, nu. Ba aș putea adăuga că unul dintre adversarii care mi-au dat cel mai puțin de lucru a fost cel care a obținut o victorie asupra mea. Am vrut să-mi iau, de altfel, revanșa asupra lui Lufti dar, cu toate insistențele mele, nu am reușit să-l mai întîlnesc pe ring. N-aș vrea să spun cu aceasta că turcul s-ar fi temut de mine, dar bănuiesc că s-a gîndit la eventualitatea că va pierde cel de al doilea meci, ceea ce nu i-ar fi convenit. În ceea ce privește titlul de campion european, cred că italienii — sau cei mai mulți dintre ei — și-au putut da seama în ce fel l-am cîștigat. Toate meciurile au fost grele, dar am luptat într-un asemenea mod încît nu au putut încape dubii asupra deciziilor care m-au purtat pînă la titlul european.

„Chiar și după ce s-a înapoiat învingător de la campionatele europene de la Praga — ne-a spus Toni Caneo — Nino a continuat să vină la sala de antrenament cu aceeași stăruință ca și mai înainte de a cuceri laurii de campion. Ba nu, a făcut o scurtă pauză... A fost o pauză justificată, căci imediat după europenele de la Praga, Nino s-a căsătorit. A plecat apoi într-un voiaj de nuntă care a durat, însă, foarte puțin (din lipsă de lire — mi-a spus Nino, mai tîrziu). După aceasta, el și-a reluat antrenamentele ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. În cariera mea de antrenor am văzut mulți boxeri, dar nici unul nu l-a egalat pe Benvenuti în dîrzenie, în seriozitate. Cred — a încheiat Caneo — că un boxer ca Benvenuti reprezintă totul pentru un antrenor. Nu poate exista o mai mare satisfacție pentru un profesor de box decît aceea de a fi contribuit la formarea unui elev de felul acesta. După ce ai avut în mîini un Benvenuti, poți să și închei cu meseria, fără nici un regret".

Cesare TRENTINI

(Va urma)

ECHIPA NAȚIONALĂ NU EPUIZEAZĂ PROBLEMELE FOTBALULUI

(Urmare din pag. 1)

federal căruia dorim să i se confere nu numai rolul unui organism formal, în numele căruia Biroul să acționeze, ci un rol care să-l determine să judece și să hotărască asupra destinelor jocului de fotbal. Deși sînt conștient că cele spuse acum nu reprezintă, pentru unii, noutatea dorită, ele exprimă însă instaurarea în forul fotbalului nostru, a unei robuste idei partinice: aceea a eficienței extinse și responsabile a oricărui for de conducere, fie el salariat sau voluntar. Văd un comitet federal capabil să adopte hotărîri într-o formă finită, să-i tragă la răspundere pe activiștii din fotbal, cu autoritate pe întregul teritoriu național. Primii pași în această direcție au și fost făcuți și recenta plenară a F.R.F. (de care ziarul dv. s-a ocupat mulțumitor, ca spațiu, dar fără a fi surprins esența dezbaterilor) s-a încheiat cu adoptarea unor hotărîri dintre care aceea de a se renunța la subvenționarea de către federație a calendarului competițional al cluburilor mi se pare deosebit de importantă, nu numai prin echilibrul financiar care se cere acum cluburilor, dar și prin îndrumarea către copii și tineret a unor sume de bani cheltuiți steril și în alte scopuri, pînă nu de mult. Trecerea responsabilității organizării turneelor internaționale asupra cluburilor, rentabilizarea acestora ca și asigurarea, de către federație a acțiunilor de amenajări de terenuri, iată doar cîteva dintre noutățile ce se cer a fi cunoscute.

— V-ați apropiat, după cum îmi dau seama, de momentul actual al sportului cu balonul rotund, ceea ce mă îndeamnă să vă întreb: cum apreciați debutul noului sezon care se va produce azi?

— Este absolut evident că, pentru marele public al amatorilor de fotbal, reluarea campionatului și întregul său retur vor sta sub semnul turneului final din Mexic. Pentru federație el înseamnă, totodată, adîncirea preocupării față de structura întregului fenomen fotbalistic, față de cluburi, crearea celei mai favorabile atmosfere generale pentru jocul cu balonul rotund. Poate că acest plan secund prezintă mai puțin interes pentru spectatori, întrucît el nu oferă picanteriile dorite uneori de public, dar pentru noi rămîne esențial. Calificarea în turneul final al C.M. a creat, într-adevăr, condiții favorabile lumii fotbalului românesc. Prezența noastră în Mexic reprezintă, și ea într-un fel, un debut, dar insuficient pentru a putea vorbi despre redresarea fotbalului. În noul sezon, vom face cîțiva pași mărunți, dar fermi, în direcția materializării unor idei îndelung discutate și ale căror efecte sînt de așteptat după o perioadă ceva mai lungă (terminarea campionatului național, să zicem, dar poate chiar mai tîrziu). Mă refer, în special, la autonomia economică a federației, ca și la unele măsuri care afectează activitatea cluburilor, cum ar fi — pentru a da un singur exemplu — aplicarea, pentru prima oară la noi, a unui regulament complex, destinat competițiilor de fotbal și în care sînt incluse toate prevederile necesare privind transferările, arbitrajul, starea terenurilor etc. Oricît s-ar părea de curios, fotbalul n-a avut, pînă de curînd, un astfel de îndreptar, dacă vreți. Aceasta nu înseamnă altceva decît iarăși o reflectare, și în fotbal, a unor măsuri cu un caracter foarte larg specifice societății noastre actuale și anume întărirea măsurilor de legalitate, acțiune consecventă a partidului nostru.

— Cu toată modestia, pe care doriți s-o imprimați declarațiil... dv, sesizez destinația mai profundă a unor măsuri, în general și pe nedrept subapreciate pentru lipsa spectaculozității lor, dar îmi îngădui să vă solicit și o apreciere a „coloanei pasive" a fotbalului nostru.

— În această ordine pot să afirm că auspiciile sub care s-au desfășurat evenimentele trecute sînt mai puțin îmbucurătoare. Deși, pentru a lua un singur exemplu, raportul prezentat comitetului federal a constituit, cel puțin, o bază concretă deschisă discuțiilor, activiștii noștri (antrenori, președinți de cluburi și secții etc.) nu reușesc încă să privească activitatea de care răspund în mod critic. De pildă tov. Apostolescu, vicepreședintele secției de fotbal Crișul—Oradea, susținător pasionat al fotbalului și om cu experiență în acest domeniu, nu ne-a spus decît generalități despre echipa sa, deși m-am convins personal că acolo există serioase probleme; Angelo Niculescu, care a obținut cu echipa națională succese în turneul întreprins, comentînd înfrîngerea din meciul cu Flamengo, nu ne-a lăsat să întrevedem învățămintele practice ale acestui insucces; Dincă Schileru, la rîndul său, ca și Mărdărescu, n-au găsit în expunerile prezentate, elemente critice, vădind o înclinare spre poleirea faptelor în locul evidențierii unor idei pe care le așteptam de la ei. Aș spune chiar că factorul comun al poziției adoptate este acela de a nu supăra cumva pe cineva. Altfel zis o absență a combativității și să nu vă surprindă că la acest capitol, desigur nu prea flatant, îmi îngădui să înscriu și presa sportivă, inclusiv ziarul „Sportul". Așteptăm, din partea tuturor, poziții critice, bine fundamentate, lucide, îndrăznețe, singurele care ne pot ajuta. N-am înregistrat nici măcar reacțiile așteptate din partea unor președinți de comisii, de cluburi divizionare, atunci cînd au aflat de noua destinație a fondurilor dirijate de pe plan central, ca și cum chestiunea nu i-ar fi privit direct, ori ca și cum ei n-ar fi înțeles că vor avea de muncit mai mult de aci înainte, sub forme înnoite și foarte diversificate, pentru a-și asigura existența. Trag concluzia că mentalitatea ce se manifestă, în prezent, în fotbal se cere, cel puțin, primenită, dacă nu chiar fundamental schimbată.

— Care este proporționarea interesului pe care F.R.F. l-a stabilit între Campionatul mondial și cel național?

— Să vă descriu situația de fapt, pentru că, în vorbe, s-a tot spus să se acorde atenție și echipei naționale și celorlalte. În realitate, doar reprezentativa a constituit o preocupare permanentă, chiar dacă și aci s-au înfruntat opinii îndeajuns de contradictorii. Părerea mea este că problemele de fond se impun atenției celei mai serioase și, în paralel cu ele, supravegherea și dirijarea construcției echipei naționale. Interdependența este atît de evidentă în ambele sensuri încît nu cred să fie necesar să o și demonstrez în continuare. Nu uităm nici o clipă influența extrem de pozitivă pe care calificarea în turneul final din Mexic a avut-o, și o are în continuare, asupra întregului nostru fotbal. Nu mă refer doar la prestigiu ci chiar la chestiuni de natură contractuală, de avantaje financiare, la porțile dinafară care s-au deschis mult mai ușor acum pentru fotbalul românesc.

— Ce concluzii ați tras de pe urma programului echipelor finaliste, raportat la măsurile privind echipa noastră?

— Cîteva lucruri comune: durata aclimatizării, cu exagerări în ambele sensuri, jocuri grele, excluzînd menajamentele obișnuite în trecut, asigurarea unui program pe timpul iernii. În rest, diversele măsuri nu-mi par esențiale. În ceea ce ne privește, fracționarea campionatului constituie o dovadă a prețuirii pe care i-o arătăm și nu a subestimării sale. Programul echipei noastre nu conține, după părerea mea, un anume specific, ci se înscrie alături de al majorității participantelor din Europa.

— În ce formă credeți că va putea returul campionatului național să servească acțiunea pentru turneul mexican?

— Sub două aspecte. Întîi va constitui o perioadă de relaxare a jucătorilor, prin schimbarea unui program amenințat să devină stereotip. Dominant va deveni pentru cîteva săptămîni campionatul cu volumul său de pasiuni, de interese, de satisfacții etc. În al doilea rînd, el ne va permite să continuăm ideea care a dominat și recentul turneu din America de Sud și anume aceea că sîntem prea săraci pentru a da titulari perpetui naționalei. De aceea, emulația va fi permanentă și evoluțiile unor jucători ca Dumitru și Neagu au reprezentat adevărate confirmări ale unor aprecieri anterioare, precum evoluția altor sportivi (Adamache, Pescaru) în meciurile din Australia și Israel și — începînd de azi — în campionatul național, ar putea să aducă noi nume în lotul reprezentativei. Se cere să nu uităm că un Gornea a strălucit pe Wembley, că Anca are deja experiența unui meci cu Anglia, tot astfel cum nu știu de ce n-ar putea intra în vederile selecționerilor fotbaliști ca Tufan sau Tătaru, Bădin sau un alt stoper dintre cei tineri?

— Federația de fotbal și-a revizuit unele raporturi cu alte instituții?

— În general, ne străduim să consolidăm niște raporturi existente, dar fără îndoială că noi relații se pot ivi oricînd. De pildă, hotărîrea noastră adresată cluburilor privind programarea meciurilor televizate cu minimum două ore și jumătate înaintea orei de începere a celorlalte jocuri va cere o reașezare a intereselor devenite obișnuite, dar — după cum s-a constatat — defavorabile pînă acum fotbalului. O grijă specială vom acorda intereselor Pronosportului (de la care fotbalul primește anul acesta 16 milioane lei) prin respectarea programărilor și organizarea de competiții interesante în pauzele ce se pot ivi, tot astfel cum ne preocupă intens reconsiderarea ideii de meci amical, care la ora actuală pare să nu mai intereseze pe nimeni.

— Care este punctul dv. de vedere asupra opiniei publice raportată la fotbal?

— Fotbalul nu poate fi conceput fără spectatori. De aceea, dorim ca publicul să participe, în număr cît mai mare, la meciuri, atît pentru argumentarea încasărilor, cît și pentru moralul jucătorilor. Așteptăm de la public să se activizeze și să se integreze în efortul nostru îndreptat spre intronarea unei atmosfere cu adevărat sportive pe terenuri și în tribune. Opinia publică, și de asemeni toți cei care se exprimă, într-un fel oarecare, asupra fotbalului, ne pot fi de mare folos, mai ales în campanii cum a fost aceea pentru campionatul mondial, așa încît așteptăm armonizarea tuturor factorilor posibili în scopul creării unei ambianțe favorabile unei comportări bune în Mexic. La rîndul său, F.R.F. va discuta public toate problemele, nu va escamota neajunsurile, va urmări stabilirea unei unități de atitudine față de participarea echipei în Mexic, a șanselor sale, a cerințelor, a aprecierii tuturor rezultatelor din perioada intermediară, ca și a celor din turneu, fără excese, nici în sensul laudativ și nici în cel critic.

— Cum vedeți viitorul campionat național?

— Altfel structurat și din mai multe puncte de vedere. Menținîndu-ne trează atenția pentru echipa națională vom urmări, cu tenacitate, întărirea cluburilor pe care le văd făcînd turnee de valoarea celui recent desfășurat de echipa națională, în condițiile unei responsabilități multiple, atît tehnice cît și economice.

— Aș putea îndrăzni să vă cer un răspuns, cu baze reale, privind evoluția echipei naționale în Mexic?

— Știu că acestei întrebări va trebui să-i răspund cîndva. De ce n-aș face-o acum? Nu trebuie mers pe calea antecedentelor, considerînd că nu putem fi decît ultimii în serie. Ne stă în putere să luptăm și să evităm poziția codașă. Deranjarea ierarhiei prestabilite ne preocupă. Dacă vom merge mai departe în turneul celor opt? Pentru aceasta, în mod concret, trebuie să eliminăm pe una dintre cele două campioane mondiale: Anglia sau Brazilia. Iartă-mă că repet răspunsul dat și „Scînteii tineretului": aștept ca cineva să ne precizeze pe care anume?

În încheiere, fiindcă văd că această întrebare nu a venit, deși o așteptam, permite-mi să mi-o pun singur: s-a încheiat un an de cînd conduc federația de fotbal. Pot fi mulțumit de rezultate? Fără falsă modestie, nu! Îmi amintesc, că unul dintre președinții, din ultima vreme, ai federației ceruse, spre a face ceva, un răgaz de doi ani. Îmi dau seama cît de scurt era acel termen, iar eu sînt de-abia la jumătatea lui. Este o mare diferență între a dori și a realiza ceva. Sînt conștient, totuși, că lucrurile s-au urnit din locul în care stagnaseră și sînt decis să nu le las, din nou, să se blocheze. Cît va fi necesar pentru aceasta? Nu știu. Ceea ce știu este că mișcarea sportivă ia un curs pozitiv și că adevărul nu mai poate fi eludat, că artificiile pregătirii de seră au fost devalorizate (vezi cazul decăderii voleiului și mai recent cel al hocheiului) și că procesul transformărilor necesare se impune a fi început în interiorul mișcării sportive. Din acest punct de vedere fotbalul a fost printre cele dintîi sporturi care au servit acest adevăr.